

1. Errico Malatesta:

Anarchia

(Ni dieu ni maître. Anthologie historique du mouvement anarchiste. Lausanne, La Cité Écriteur, é.n. 398–400.)

Az Anarchia szó a görögből jön és *kormány nélküliséget* jelent, egy népnek azt az állapotát, amelyben alkotmányos hatóság, kormány nélkül igazgatja önmagát.

Az Anarchia szót általában a *rendetlenség, zürzavar* értelmében használták, mielőtt a gondolkodók egy csoportja mint lehetséges és kívánatos szervezetnek minősítette volna, mielőtt valamelyik párt célul tűzte volna ki, amely ettől kezdve a modern szociális harcok egyik legfontosabb tényezője lett. A tudatlan nép és az igazság elkendőzésében érdekelt ellenségeink még ma is a rendetlenség értelmében használják e szót...

Amint a kormányt szükségesnek vélték, miután elfogadták, hogy nélküle csak rendetlenség és zavar jöhet létre, természetes, sőt logikus, hogy az Anarchia kifejezés, amely a kormány hiányával egyértelmű, a rend hiányát is jelenti.

A tény nem áll példa nélkül a szavak történetében...

Változtassatok véleményt, győzzétek meg a közvéleményt arról, hogy a kormány nemcsak hogy nem szükséges, de veszélyes és ártalmas, akkor az Anarchai éppen azért, mert a kormány hiányát jelenti, mindenki számára mást mond majd: természetes rendet, mindenki szükségleteinek és érdekeinek harmóniáját, teljes szabadságot a szolidaritásban...

Mi a kormány?

A metafizikai irányzat... amelyik a pozitív tudomány csapásai ellenére még mindig mély gyökereket ereszt a kortársak többségének szellemi világába, teszi, hogy sokan morális entitásnak vélik a kormányt, amely az ész, az igazság, az igazságosság bizonyos attribútumaival rendelkezik, és független a kormányban helyet foglaló személyektől.

Számukra a kormány, jobban mondvá az Állam, elvont társadalmi hatalom, az általános érdekek mindig elvonatkoztatott képviselője, mindenki jogának kifejeződése, amely limitálja az egyes jogait. ...

Számunkra a kormány a kormányzók közössége. A kormányon lévők, a királyok, elnökök, miniszterek, képviselők, ők azok, akik rendelkeznek a törvényalkotás képességével, hogy szabályozzák az emberek egymás közti

kapcsolatait, és végrehajtsák a törvényeket; hogy elrendeljék és beszédjék az adókat, katonai szolgálatra kötelezzenek; elítéljék és megbüntessék a törvények megszegőit; ellenőrizzék és szentesítsék a magánszerződéseket, monopolizáljanak egyes termelési ágakat és bizonyos közszolgáltatásokat, vagy ha akarják, az egész termelést és minden közszolgáltatást. Elősegítik vagy akadályozzák a termékek cseréjét. Hadat üzennek vagy békét kötnek más országok kormányaival. Engedélyezik vagy visszavonják a kedvezményeket. Egyszóval a kormányzóknak van meg az a képességük, többé vagy kevésbé magas fokon, hogy felhasználják saját érdekükben a társadalmi erőt, legyen az fizikai, szellemi vagy anyagi, hogy mindenkit kötelezzenek annak végrehajtására, amit ők akarnak. A mi felfogásunk szerint ez a képesség képezi a kormány elvét, a tekintély elvét. ...

Különben mik a kormányok, legyenek jók vagy rosszak, bölcsek vagy tudatlanok? Ki nevezte ki őket magas funkciójukba? Ők maguk kényszerítették ránk magukat a háború, hódítás vagy forradalom jogán? De ugyan milyen garanciája van a népnek, hogy a közhasznúság vezérli őket? Ez tisztán bitorlási kérdés. Az alávettetteknek, ha elégedetlenek, nem marad más hátra, mint az erőszak, hogy megszabaduljanak igájuktól. Egy osztály, egy párt választotta ki őket? De akkor ennek az osztálynak az érdekei és eszméi fognak győzni, miközben a mások akaratát és érdekeit feláldozzák. Általános szavazati jog alapján választották őket? De akkor az egyetlen kritérium a szám, amely minden bizonynyal sem igazságot, sem eszt, sem képességet nem bizonyít...

Számosak és változatosak azok a teóriák, amelyeknek segítségével megkísérelték megmagyarázni és igazolni a kormányok létét. Mindezek, elismerve vagy tagadva, azon az előre felállított nézeten alapulnak, hogy az embereknek ellentétesek az érdekeik és így szükség van egy külső, felső erőre, amely kötelez bennünket mások érdekeinek a figyelembevételére, előírva és ránk kényszerítve olyan cselekvési szabályt, amely a lehetőségekhez képest összhangba hozza az érdekeket a harcban. A kormány állítólag mindenkinek a legnagyobb megelégedést hozza a lehető legkisebb áldozatvállalással. ...

Nézzük inkább a tényeket.

Az egész történelem folyamán, csakúgy mint jelenleg, a kormány nem más, mint egyeseknek a tömeg felett gyakorolt brutális, erőszakos, önkényeskedő uralma, vagy arra hivatott eszköz, hogy biztosítsa az uralmat és a privilégiumot azoknak, akik erővel, cselszövessel, vagy örökség útján az élet minden eszközét, főként a földet, megkaparintották maguknak, s ezeket

használják fel arra, hogy a népet szolgaságban tartsák és maguknak dolgoztassák. Kétféle módon nyomják el az embereket: vagy közvetlenül, brutális erővel, fizikai erőszakkal, vagy közvetett úton, megvonva tőlük a létfenntartási eszközöket, s így tehetetlenségre kárhoztatva.